

*Na
křídlech
Fénixe*

*Michaela
Moritz*

Na křídlech Fénixe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Moritz

Na křídlech Fénixe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Na křídlech Fénixe

Copyright © 2022, Michaela Moritz

ISBN tištěné verze 978-80-7650-810-1

ISBN e-knihy 978-80-7650-970-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-971-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-969-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Na
křídlech
Fénixe*

Michaela Moritz

● ■■ **pointa**

Prolog

Příd brigy zvané Afelandra zlehka prorážela vody Karibského moře, od jehož hladiny se odrážely paprsky poledního slunce. Vál mírný vítr, plachty spíše visely, než aby se pod nápořem proudu vzduchu napínaly. Na dřevěné palubě odpočívalo několik mužů různého věku, vzrůstu a také původu. Již nějakou dobu se plavili po moři, již nějakou dobu si říkali piráti a již nějakou dobu byli, co se příjmu tekutin týče, odkázání pouze na rum, což se projevovalo nejen na jejich morálce, jež momentálně prakticky neexistovala, ale také na jejich bojeschopnosti.

Nikdo z chrápajících pirátů nahnul ani brvou, když prkna paluby zavržala pod rázným krokem sotva sto sedmdesát centimetrů vysoké ženy, oděné ve vínově červený kabát, na němž bylo znát, že zažil lepší časy, pořád ale vyvolával okázalejší dojem než cokoliv, čím se honosili členové posádky. Totéž platilo o ženiných černých kalhotách, jejichž nohavice byly zastrčené ve vysokých kožených botách na širokém podpatku. Kabát nosila rozepnutý, díky čemuž se jejího na pohled velmi příjemně vyvinutého hrudníku dotýkal jemný vánek, jenž pronikal i skrze tenkou bílou košili. Kaštanově hnědé dlouhé vlasy skrývala pod černým, jen málo obnošeným trojcípým korzářským kloboukem.

Bystré, vypočítavé oči ženy známé pod jménem May Dubois se okamžitě po příchodu na palubu zahleděly na hromadu pirátů, kterou nazývala svou posádkou. Znechuceně si měřila každého z nich, i když to nebylo lehké, jelikož někteří skutečně leželi jeden na druhém a usoudit, ke kterému tělu patří která končetina, představovalo náročný úkon. S rozladěným výrazem se od mužů odvrátila a svižně se vydala k přidi, kam původně mířila.

Ačkoliv při pohledu na svou posádku takřka pohrdavě krčila špičatý nos a rty se jí kroutily v úšklebek, tak stav pirátů nepovažovala za překvapivý. Respektive byl předvídatelný a sama moc dobře věděla, že pokud brzy nenarazí na vhodný cíl, bude posádka pro boj na-

prosto nepoužitelná. Už pěkných pár nocí jí podezřele liduprázdné moře nedávalo spát, což z ní v kombinaci s nedostatkem čisté vody a nutnosti rovněž po troškách upíjet rum momentálně činilo pěkně podrážděnou kapitánku lodi.

Na přídi se zastavila, porozhlédla se po obzoru, zda nespatří jakoukoliv loď. Když se tak ale nestalo, pokusila se budoucí kořist zaměřit dalekohledem. Zlostně zaklela, neboť její snaha se zdála být marná. Nikde nic. Jako by se všechny obchodní lodě do hlubin moře propadly.

Copak už nikdo nepotřebuje převážet cukr ani rum? nechápala, složila dalekohled a slabě sykla, když si nešikovně v aparátu přivřela kousek kůže. Pohlédla na ruku, jež byla stejně jako ta druhá i přes pirátský způsob života pěstěná a působila by i něžně, nebýt jizvy, jež se táhla od prostředníčku k pravé straně zápěstí. Přála by si, aby si ji přivodila při obsazování lodě nebo v opravdovém boji, jelikož v takovém případě by na ni bylo hrdá, leč bohužel tomu tak nebylo.

Měla ale důležitější věci na práci než se zabývat vzpomínkami. Znovu se zahleděla na širé moře, kde kromě nich nebylo ani živáčka. Zvedal se jí z toho žaludek. Nebo to bylo z rumu?

Přiložila si prsty ke rtům a hlasitě, pronikavě hvízdla, načež se oběma rukama opřela o příď, zamračeně hledíc kupředu. Už po pár vteřinách začala netrpělivě poklepávat prsty o dřevo.

Konečně se z koše, umístěného na vyšším ze dvou stěžňů, ozval zvučný hlas:

„Široko daleko nic, madam!“

„Tohle jsem slyšet nechtěla,“ zamumlala vztekle. Zatnutou pěstí udeřila do dřeva a znovu se rozhlédla po moři. Doslova nenáviděla ty chvíle,

kdy musela jen a jen čekat. Sice pohled na posádku, pokojně spící za jasného, slunečného dne, by na leckoho mohl působit skoro idylicky, kapitánku ale ta nečinnost a v podstatě i bezmoc vytáčely. Otočila se na podpatku a vydala se zpět, cestou si pak vylila zlost na noze některého z pirátů, která se jí připlétla do cesty a do které bez lítosti kopla.

„Peterson!“ křikla do podpalubí, kam posléze sešla. V šeru zamžourala a vyhledala zrakem lodmistra, který byl s výjimkou kuchaře jediným členem posádky, jenž konzumoval rum jakž takž střídmě, a se zmíněným kuchařem zrovna hrál karty.

„Ano, madam?“ řekl kormidelní poddůstojník, aniž by zvedl oči od svých karet.

„Můžu očekávat, že je někdo na tomhle smetišti schopný boje? Nebo se prostě budeme plavit do té doby, než se uchlastáme k smrti?“ optala se kapitánka lodi jízlivě, rozhlížeje se s rukama v bok po binci, který v podpalubí panoval.

„Je mi líto, madam, není voda,“ odpověděl Peterson nevzrušeně. „A i kdyby byla, stejně jsme už dny na žádnou loď nenarazili, tak co bysme měli přepadávat?“

May zaskřípala zuby a v očích se jí zablesklo, přiměla se ale přejít Petersonovu poznámku v tichosti.

„Vyhrál jsem,“ oznámil vzápětí Peterson bez známek emocí, složil karty na stůl, shrábl výhru a postavil se čelem ke kapitánce. „Postarám se, aby byli k večeru všichni... nebo alespoň většina chlapů v použitelném stavu. Dlouho je ale v klidu neudržím. Potřebujeme vodu, ale i nějaké maso, které by nebylo ještě úplně shnilé.“

May s ním souhlasila a bývala by sama vydala rozkaz zamířit k pobřeží již před pár dny, nicméně neměli toho moc, co by v pří-

stavu prodali. Chtěla vydrancovat ještě alespoň jednu loď, než se vrátí na pevninu, jenže s takhle zničenou posádkou to nedávalo valný smysl.

„Poplujeme tedy blíže k pobřeží,“ oznámila nakonec Petersonovi.

„Hm-mm,“ zabručel Peterson a vydal se na palubu. „Tam bude šance na loď s čerstvými zásobami větší. Ale zase nesmíme příliš blízko, abysme...“ jeho samomluva ale tehdy již nedoléhala až do zšeřelého podpalubí.

„A ty se koukej postarat, ať mají ti darmožrouti co do huby,“ štekla po kuchaři, který stále seděl u stolu, jako by nemohl uvěřit, že skutečně prohrál. „Je tam snad ještě něco, ne?“

„Jasně,“ trhnul sebou postarší, nepříliš vysoký pirát, vyskočil na nohy a otřel si ruce do špinavé zástěry. „Jasně, ještě něco tam bude, jasně, že jo,“ příkyvoval horlivě, vrásčitý obličej mu křivil nehezky škleb, mísící v sobě úlisnost a bázeň zároveň. May se hnusil jen tím, že na lodi vůbec byl a dýchal, nikdo jiný z posádky ale nebyl schopen vykřesat z minima surovin něco, co se dalo i jíst. Zkušenosti a um z něj ale stejně nedělaly člověka, jehož by si May jakkoliv vážila, a při každém pohledu na něj začala uvažovat, jak snadno by se ho mohla zbavit. Stačilo by jedno seknutí, jeden výstřel...

Raději zanechala kuchaře o samotě a zamířila do své kajuty, kde odložila dalekohled i klobouk a dovolila si upít trošky rumu. Už jí ani nechutnal a při každém loku se musela přemáhat, aby tekutinu nevyplivla. S myšlenkou, že možná přebývá na moři příliš dlouho, se natáhla na postel a dopřála si dlouhý odpolední spánek, z něhož ji vyrušilo až zběsilé bušení na dveře.

May byla v mžiku na nohou, rozespalost ze sebe setřásla během pár kroků ke dveřím, za nimiž stál jeden z nejmladších členů posádky.

„Madam, hlásím loď na pravoboku! Je to obchodní loď, docela malá, téměř neozbrojená!“ vyhrkl dříve, než si kapitánka vůbec dokázala vzpomenout na jméno toho škrvněte, kterému sotva táhlo na třináct.

„Co to je za nejasné dohady, Parksi?“ obořila se na něj, aniž by ale byla opravdu našťvaná. „Hlásit přesně, a co se neví, tak zjišťovat, jasné?“

„Jasně, madam, hlásit přesně, jinak zjistit,“ přikývl entuziasmem přetékačím hoch s plavými vlásy, pihovatým obličejem a modrými očima. Vypadal by i nevinně, kdyby neměl v pohledu snad vrozenou surovost a za opaskem dýku ostrou jako břitva. „Co že jsi střízlivý, Parksi?“ zeptala se, když za sebou zavřela dveře a s chlapcem po boku se odebrala na palubu.

„To všechno Peterson,“ odvětil hoch. „Prý jsme s Jerrym ještě moc mladí na rum, tak musíme pít tu vodu, co v ní předtím byla zelenina.“

„Doufám, že jeho příkaz opravdu dodržujete,“ zavrčela na Parkse pro jistotu.

„Jasně,“ přikývl Parks znovu. „Ale rum bych pil raději!“

„Dočkáš se,“ prohodila nakonec k chlapci May, když stanuli na palubě, odkud kapitánka pohledem záhy vyhledala loď, kvůli které kolem bylo najednou rušno.

Spokojeně seznala, že Peterson opět dostal svému slovu, neboť po opilýx pirátech nebylo ani památky a všichni se činili, aniž by k tomu dostali rozkaz přímo od May. Ta vytáhla dalekohled a zahleděla se na obchodní plavidlo. Srdce se jí rozbušilo a do krve se vлил adrenalin. Loď to vskutku nebyla velká a zásob určitě nepřevážela

mnoho, na druhou stranu se ale jednalo o snadný cíl. Už se nemohla dočkat, až se nalodí.

„Peterson!“ křikla, zatímco se nadále kochala výhledem na francouzskou kořist. Snad na ní bude alespoň nějaká pitná voda, pomyslela si nadějeplně.

„Ano, madam, jaký zvolíme postup?“ přišoural se Peterson. Kdysi u britského námořnictva sloužil muž, přesahující svým věkem padesátku, nikdy nepřetěkal nadšením pro cokoliv, post kapitánčiny pravé ruky ale zastával spolehlivě a zpravidla s ledovým klidem. May si na něm navíc cenila toho, že se na rozdíl od většiny posádky nikdy nesnížil k bezdůvodné hrubosti, neměl v povaze jednat unáhleně, a především nikdy nevyjádřil nespokojenost s velením v podobě ženy.

Kapitánka původně zamýšlela použít tradiční plán, tedy vyslat zvěda, přesvědčit se o skutečných silách loď, a až teprve poté se rozhodnout pro přímý útok či lest, tentokrát se jí však zachtělo svižnějšího řešení, které by mohlo pozvednout morálku. Popustit těm sadistům uzdu, nechat je řídit a drancovat. Ať už by na lodi našli cokoliv, alespoň by si vybili energii.

„Kolik odhadujete vojáků?“ zeptala se Petersona zamýšleně.

„Deset,“ odvětil kormidelní poddůstojník. „Nebudou mít proti nám šanci.“

„V tom případě...“ May si popošla ke stěžni a postavila se na bednu, aby na ni posádka lépe viděla. „Už dlouho plujeme a jenom přežíváme,“ oslovila piráty, kteří ihned zareagovali a shlukli se kolem své kapitánky. „Dnes ale bude zase na nějakou dobu konec žízni i touze po dobrém jídle. A nejen to! Víte, jak před útokem na loď děláme průzkum a nutím vás k trpělivosti?“

Část posádky rozladěně zabručela, druhá souhlasně vykřikla.

„Tak dnes nic takového nehrozí!“ založila si May ruce v bok a povzbudivě na piráty mrkla. „Pokud na lodi nebude někdo očividně cenný, za koho by mohlo být dobré výkupné, nebo nějaký zajatec, všichni jsou vaši!“

Posádka loď Afelandra propukla v krvelačný povyk, nad kterým se May pousmála. Bylo tak jednoduché jimi manipulovat, pomyslela si a zahleděla se na loď, s níž momentálně drželi stejný kurz, nikterak se ale nepřibližovali.

„Nejprve se vypořádáte s desítkou vojáků, je už vaše věc, jak naložíte s ostatními. Ale jakmile poškodíte kořist, tak si to s vámi vyřídím!“ křikla na tu chásku ještě, než slezla z bedny a obrátila se znovu k Petersonovi, který celou dobu stál vedle ní.

„Divím se, že s jejich chutí po krvi dokáží pít něco jiného,“ prohodila směrem k němu, poddůstojník však neodpověděl a jen se loudal za kapitánkou ke kormidlu.

„Bok na bok?“ optal se, jakmile se s May dostali na zád loď.

„Ano,“ přikývla a převzala kormidlo od jednoho z pirátů. „Postarejte se, ať je každý na svém místě. Není to velká loď a nebude ani příliš rychlá, ale nechceme nic ponechat náhodě.“

Peterson přikývl a počal udílet pokyny, které jednotliví piráti bez zaváhání plnili. May je chvíli ostražitě pozorovala, brzy ale seznala, že si posádka vede dobře, načež se soustředila výhradně na manévry. Tím se jejich loď měla dostat vedle obchodní, aby bylo možné bleskové nalodění. Pirátská vlajka vlála v sílícím větru stejně jako napnuté plachty a Afelandra se rychle blížila ke své kořisti, jež si jejího počínání brzy všimla a pokusila se dát na útěk. May se usklíbila

a zkušeně loď pronásledovala, po očku pak sledovala členy posádky, zda jsou přichystaní vystřelit lana na nebohý cíl.

„Teď,“ zařvala, když se Afelandra octla ve vhodné vzdálenosti. Zanedlouho už se pomocí lan přitáhli až úplně k boku lodi. Vzápětí se někteří z pirátů okamžitě vrhli na palubu. Zaznělo i pár výstřelů, ať už z pirátských pistolí, či ze zbraní vojáků. Letmým pohledem se ale May ujistila, že nikdo z její posádky nepadl. Vojáci působili natolik vyděšeným dojmem, že by netrefili ani slona. Pirátům však bylo úplně jedno, jestli se jejich protivníci tváří v tvář útočníkům bránili, nebo ne. Na chuti po krvi jim to neubíralo.

May setrvala na palubě své lodi, pouze kontrolovala situaci, která byla od počátku pro jejich kořist zoufalá. Nicméně ostražitosti nebylo nikdy dost, a proto nechala jako obvykle dva výborné střelce s muškety připravenými k výstřelu stát nedaleko od sebe. Snažila se vždy myslet na všechno, mít plán B i C pro případ, že by se něco fatálně pokazilo. To ale nebyl tento případ a posádka obchodní lodi padla takřka v rekordním čase. Piráti brzy spustili vítězný pokřik a May se spokojeně pousmála.

Doufala, že na nějakou dobu se tak snad piráti vybouří a během dalších akcí budou ochotní smrtelnými ranami šetřit. Nemělo by valného smyslu, aby zabíjeli všechny posádky. Kdyby se takto chovali, veškeré lodě by se při spatření té jejich daly na zběsilý útěk, takže by své kořisti buď museli pronásledovat, nebo se smířit s tím, že je čeká drahá změna vzhledu Afelandry. Obé se dalo podstoupit, obé by mělo svůj efekt, May ale preferovala metodu, kterou neplýtvali časem, energií ani penězi.

S Petersonem po boku se kapitánka vydala na obhlídku pokořeného plavidla, jež přímo na palubě nic zajímavého nevezlo. May tedy zamířila do podpalubí, kde už na ni čekal Sup Smiley. Neplavil se s nimi ani rok, ale velice brzy si vysloužil svou přezdívku „Sup“,

jelikož boje se účastnil neochotně a vždy vyčkával, až většina protivníků padla. Právě on byl pak tím prvním, kdo věděl o všem cenném, co loď převážela. Jestli něco sebral, po tom May nepát-rala, neboť díky Smileymu sama nemusela prolézat každou píď lodi. Udělal to za ni Sup, který se v tom snad i vyzíval a který se svou přezdívkou pyšnil od dob, kdy byl za vykrádání hrobů vězněn na jihu Francie. Od té doby všem neznalým, a že jich mezi piráty pochopitelně bylo, vyprávěl o tomto mrchožroutovi, jehož si z vyprávění svých spoluvězňů původem z Afriky značně oblíbil.

„Dvanáct beden s jídlem, dvě s doktorskýma potřebama, dva sudy pitný vody, dva s rumem, tři pytle s moukou...“ začal zvěd, štíhlý, šlachovitý a středně vysoký muž, vyjmenovávat položky nákladu v momentě, kdy May a Peterson vstoupili do přitní. Kapitánka však jeho prskání, neboť jinak mluvit neuměl ani tehdy, když hovořil o příjemných věcech, zvednutím dlaně umlčela, neboť to, co potřebovala vědět, už jí sdělit stačil.

„Nevypadá to zle,“ vyjádřil svůj názor Peterson, když zběžně prohlédl obsah beden. Osobně se na Supa nespolehal, věřil jen svým vlastním očím. „Maso, voda, obvazy...“

„Alespoň to,“ přikývla. Zdálo se, že jejich strádání je na chvíli konec, ale žádné ovoce ani zeleninu se jim najít nepodařilo. „Na jak dlouho vystačí zásoby těch naložených okurek?“

„Když budeme šetřit, tak i měsíc,“ odpověděl Peterson.

„To je víc než dost, když stejně míříme k pevnině,“ poznamenala May, zastavila se uprostřed místnosti a rozhlédla se kolem. „Otázka jídla je teď sice vyřešena, ale posádka by už potřebovala lepší výzbroj a vůbec nějaké nové oblečení. Především na Finna už se nedá dívat, jak...“

„Já vím,“ přerušil ji na svůj styl dosti rázně Peterson. „Nemyslím si, že o tom musíme mluvit.“

May se tiše uchechtla a zarazila se pohledem u povaleného sudu mouky. Z hromady bílého prášku čouhal kus čehosi, co dost dobře připomínalo malou truhlu. Došla k onomu místu, sehnula se a hmátla po předmětu, který potvrdil její smělý odhad. Truhla sice byla zamčená, dobře mířená rána rukojetí šavle však učinila své.

„Peterson, oznamte posádce, že za čtyři dny přistaneme v Port Royal,“ pronesla s úsměvem na rtech poté, co spatřila obsah dřevěné schránky. Neodhadovala, že by si za nalezené šperky mohla koupit další loď, ale v pokladnici se mince za ně směněné budou skvěle vyjímat. „A vyplatte jim něco na útraty, těm zbroje potřebným pak dejte něco navíc.“

„Rozumím,“ zamumlal poddůstojník a následoval kapitánku lodi z podpalubí, odkud s nimi vyběhl i Smiley pro případ, že by May na palubě našla ještě něco, co by jim posloužilo. Mezitím dával pozor na posádku, jestli vynese z podpalubí opravdu vše hodnotné, a sem tam někoho ostrými slovy popohnal.

Piráty pozoroval také Peterson, načež se optal kapitánky, zda mají po dokončení práce obchodní loď potopit.

May se nadechovala k lakonické odpovědi, leč její pozornost zaujalo jedno z těl na palubě, jež se pohnulo. Kapitánka tasila a s jasným úmyslem udělala pár kroků směrem ke kašlajícímu muži, jenž byl evidentně smrtelně zraněn, kupodivu ale stále žil. A snažil se něco říci.

„Za - tohle - zaplatíte,“ podařilo se mu ze sebe srozumitelně dostat několik výhružných slov, než se zase rozkašlal. „Strýc se o tom doz-“ pokusil se pokračovat v proslovu, krev v plicích mu to ale nedovolila.

„O tom pochybuji,“ nenechala se May rozhodit a bez zaváhání sekla mladého muže do krku, aby ukončila nejen jeho trápení, ale především zbytečné řeči. Kdesi v hloubi duše pocítila osten lítosti nad ukončením tak mladého života, ale takhle to holt chodilo. Sentimentem se na moři rozhodně neplytvalo. Ale nedalo jí to, šavlí rozhrnula mladíkův kabát a s mírným odporem vytáhla z náprsní kapsy dva krví potřísněné dopisy a hodinky. Vše schovala do vlastního kabátu a ještě jednou pohlédla na mladíkovu tvář, jež se jí náhle začala zdát jaksi povědomá.

„Znáte ho snad odněkud?“ vyštěkl Sup, zřejmě zmaten tím, jak dlouho May na tvář mladého muže hleděla. „Nebo už to můžem spálit? Všechny zásoby jsou na naší lodi...“

Rozrušeně se zamračila a snažila se vzpomenout, koho by jí mohl voják připomínat, ale žádná jména ji nenapadala. Třeba to pak zjistí z dopisů, pomyslela si, než dala Smileyemu svolení a sama se rozmrzele odebrala zpět na Afelandru. Vždyť těm budižkničímům říkala, aby dávali pozor, jestli nebojují s někým, kdo by stál za výkupné, a ten mladíkův obličej...

Nakonec nad tím ale pokrčila rameny, jelikož ona sama ho přeci nepoznala, tak jak by mohla sebranka pirátů? Náladu jí zvedlo pomyšlení, že sebrané dopisy mohly být cenné. Proces hoření obchodní lodi pak sledovala se spokojeným úsměvem, avšak pod povrchem na sebe měla vztek, neboť mladíkova slova jí stále zněla v uších a mrazilo ji v zádech.

Kolik takových výhružek už slyšela, tak proč právě tato ji opravdu znepokojila? Neměla strach, spíše pociťovala jakousi nejistotu. Těžké zcizené hodinky ji tížily v kapse, zatímco neznámý obsah dopisů sužoval její mysl. Nerozptýlil ji ani popěvek pirátů, nadšených z krvavé lázně.

Já jsem vrah a pirát a násilník,
k ničemu jinému nejsem dobřej.
Mně je každěj zemskej rybník malej,
ale na tom širým moři, tam jsem šťastnej!

A tam rádím ve skupině
hrdlořezů jako já,
že by ani žádná ženská mě,
zabijáka, nechtěla.

Dej mi třeba krásnej den,
bez mraků a sluncem zalitej,
za chvíli bude v bouři smeten,
protože jsem kazisvět jak vyšítej.

Není tady naděje,
abych se kdy pozměnil,
když jmenuju se Vrahoslav
a říká se mi Krvemil!

Část první:

Nevyhnutelnost pádu

1

Kurz Afelandry směřoval k Port Royal, a zatímco Peterson se Supem rozdělovali a ukládali získanou kořist, May se odebrala do své kajuty. Ta se zdála být na první pohled jednoduše zařízená, když obsahovala jen stůl, postel a dvě truhly, leč to byl přesně záměr kapitánky loď. Posádka nepotřebovala vědět, že v jedné z truhel se nachází ošacení pro tucet žen, v druhé pak množství šperků. Další cennosti si ale May schovávala ve zvědavým očím ukrytém šuplíku starého, dřevěného stolu, kam posléze plánovala uložit také zlaté hodinky, které našla u mrtvého vojáka.

Odložila si kabát a jen v košili se usadila. Při světle svíčky se dala do čtení obou dopisů. Hnala ji především zvědavost, neboť touha zjistit, kým mladík byl, se stávala neodbytnou. Cítila i jistou nervozitu, snažila se ale nemyslet na zlé předtuchy a řídit se svým prvním dojmem, který v ní mladý muž vzbudil. Nebyl nikým, ale v posledních vteřinách svého života se jal postarat o to, aby na něj alespoň někdo nezapomněl a roky se jeho výhrůžek děsil.

May si zběžně prohlédla obě psaní. Hmatem rychle poznala, že jde o kvalitní papír, momentálně potřísněn krví... Po otevření dopisu May padl zrak na úhledné, ozdobné písmo, o němž usoudila, že patří dámě z vyšší vrstvy, jíž se dostalo patřičného vzdělání. Pravý opak naznačovalo množství kaněk a škrťů, kterými byl dopis doslova posetý. May se ve svém prvotním úsudku docela trefila, neboť při letmém pohledu na konec dopisu se dozvěděla, že mladíkovi psala jeho sestra Bridget.

Obsah textu ale May příliš nedoal. Vincent, jak se mladík jmenoval, zřejmě neměl se svou sestrou zrovna láskyplný vztah. May nabyla toho dojmu díky neosobnímu stylu, kterým byl dopis napsán, neboť postrádal jakýkoliv cit, ať už vyjádřený vůči bratrovi, či vůči udá-

lostem v jejich rodném domě. May až zarazilo, s jakou samozřejmostí Bridget popisovala matčinu nemoc, snad jako by se jí to vnitřně vůbec nedotýkalo. Nic víc se kapitánka z dopisu nedozvěděla, což jí na náladě nepřidalo. Měla před sebou ale ještě druhý dopis.

Ten byl poznamenán krví mnohem více než předešlý, ale z kusých informací se May přesto podařilo sestavit si obrázek o tom, co měl text sdělovat. Důstojník Vincent Prat jeho prostřednictvím získával právo setrvávat na lodi *Orchidea* po dobu neurčitou a v případě nejasností by se měl odkázat právě na tento dokument, opatřený podpisem a pečeti správce přístavu v Kingstonu. Ať už byl mladík kýmkoliv, z dopisu se toho o něm May příliš mnoho nedověděla a nechtěla se spokojit s tím, že šlo o úplně obyčejné psaní. Muselo za tím být něco víc, důkaz ovšem neměla, jen pocit. Vincent se přeci na obchodní lodi *Orchidea* octl na žádost samotného správce přístavu, a to se mohlo stát třeba i díky tomu, že mu Vincent jednou dvakrát vyčistil boty. May nicméně napadlo, zda mladík nepobýval na lodi právě díky strýci, o němž se před smrtí zmínil. Možná ho pro tuto službu doporučil, možná ho na palubě *Orchidey* potřeboval.

A pak tady byly ještě hodinky, jež u Vincenta našla. Usuzovala, že nejde o žádnou lacinou tretku, leč nepatřily ani mezi ty nejluxusnější, jaké kdy spatřila. Na opačné straně ciferníku byl vyryt nápis: *Vincentovi od Henriho*. To May také mnoho neřeklo, jelikož Henri mohl být kdokoliv, varianta se strýcem se ale nabízela znovu.

Ačkoliv pociťovala frustraci kvůli tomu, že mladíkova slova, nad nimiž původně chtěla mávnout rukou, dopisy dvakrát neosvětlily, a naopak přidaly další otázky, přiměla se nad tím dále nebloumat. Jméno Vincent Prat jí vůbec nic neříkalo a ani jeho tvář si nedokázala spojit s nikým, koho by znala. Vstala od stolu a uložila do něj jak dopisy, tak hodinky s myšlenkou, že se k ní třeba časem donese nějaká informace, která by jí pomohla přijít na kloub tomu, zda by

ji skutečně mohl příbuzný Vincenta pronásledovat. Sice by se toho tím pro její život moc nezměnilo, preferovala však brát v úvahu všechna nebezpečí, jež mohla hrozit nejen jí, ale i celé posádce.

Amigo

Deberia haber
sido de la

Universidad de
Madrid y de la
Universidad

de Sevilla
de la Universidad

de Salamanca

de Valladolid

de Burgos

de la
Universidad

Pridget

2

Do Port Royal dorazili za deštivého počasí o pár dní později. Piráti okamžitě zaměřili do nejbližší krčmy za vidinou radovánek, kterých se May opravdu účastnit nemusela, proto si nejprve s Petersonem prošla, co všechno bylo třeba nakoupit či opravit. Současně pověřila Parkse a Jerryho, aby se přesně za dva dny postarali o to, že bude posádka zpátky na lodi a připravená vyplout.

Teprve pak se May zaměřila na sebe. Podobně jako posádka se vydala vstříc krčmě, ovšem k jedné z těch s o něco lepší pověstí. Zaplatila si zde pokoj na dvě noci včetně koupele a zapřemýšlela, že by si na večer nechala poslat do pokoje nějakou společnost. Prozatím se ale spokojila s vidinou vany plné horké vody, do které se ve skromně zařízeném pokoji zanedlouho ponořila. Měla tenhle hostinec docela ráda. Prakticky všechny zde sice vypadaly stejně, staře a dřevěně, ale k tomuhle si v minulosti vytvořila citové pouto stejně jako k celému Port Royal, který pro ni představoval cosi jako domov. Možná ani ne tak domov, jako spíše útočiště, když právě tady se po útěku od svého otce snažila postavit na vlastní nohy.

Spokojeně zaklonila hlavu a položila si ji na okraj vany, zatímco si užívala teplou vodu, zbavující její tělo několikátýdenní špíny. Ano, hygiena byla také věc, která jí na moři chyběla a kvůli které by byla ochotná se způsobem svého života ihned seknout, ale svoboda a moc ji stále lákaly více než komfort pevniny. Během plavby ale postrádala ještě něco. Ženy.

Znovu si pohrávala s myšlenkou, že by večer nestrávila sama, leč poté, co opustila vanu, dolehla na May únava. Navíc své šaty svěřila manželce hostinského, a tak se rozhodla pro spánek na opravdové posteli, jejíž bílé povlečení ji doslova vábilo k sobě.

Následující den se již od rána nesl ve znamení nakupování zásob na další cesty. Většinu May dala na starosti Petersonovi, který měl navíc k ruce oba chlapce. Ovoce, zeleninu a nějaké drobnosti pak měla v plánu obstarat sama. Po příchodu na tržiště si všimla pískové blondaté čupřiny, která se schovávala za kádí s okurkami, přičemž se ani nenamáhalo zvažovat jinou možnost, než že ta kšticice patřila jistému Parksovi.

„Copak to tady vidím?“ oslovila jej a s citem ho zatahala za ucho.

„Já si jen chtěl ulovit okurčičku na snídaničku...“ vymňoukl Parks a teatrálně si třel ucho, které ho ale ani zdaleka bolet nemohlo.

„Schválně jsem vás dala Petersonovi na povel, abyste se mi jen tak netoulali po městě a nenadělali více škody než ostatní piráti, a ty takhle?“ založila si ruce v bok, nemohla si ale příliš pomoci, aby jí na rtech nehrál úsměv. Sama v dětství nebyla jiná. „On vám s Jerryem nedal nějaké drobné na něco na zub?“

„No, dal... Jasně, že dal, ale...“ koukal Parks všude možně, jenom ne na May.

„Já čekám,“ upozornila jej kapitánka, jež v tuto chvíli uznala, že se nejspíše v Parksovi trochu spletla. Ačkoliv na lodi se se zápalem hrnul do každé povolené bitvy a co chvíli hrdě nosil na tváři monokl, tak v rozpacích vypadal jako obyčejný kluk.

„Tak jo...“ zatvářil se na moment trucovitě, než se zadíval May do očí a vyhrkl: „Jerry ještě nikdy nejedl chobotnici, tak jsem mu dal své peníze, co mi dal Peterson, aby si tu chobotnici mohl Jerry koupit. My bysme ji zkusili lohnout, lohnuli bysme ji hned, ale ten prodavač má sekyru větší než jsem já...“

Možná ještě mají oba dva naději, že neskončí jako dvě pirátské trosky, pomyslela si May překvapeně a spokojeně zároveň.

„Tak dobře, když jsi tak dobrý kamarád...“ řekla May, zalovila v kapse a podala mu pár drobných, aby si mohl něco k zakousnutí koupit sám. „Ale doufám, že mu tu chobotnici i připraví, protože...“

„Hele, madam, co mám!“

May obrátila oči v sloup, přesto se otočila, aby na Jerryho napřažených rukách spatřila chobotnici, která sice vypadala mrtvě, ale rozhodně ne jedle.

„Ty jo, ta je pěkně hnusná,“ okomentoval výjev Parks a May mu v duchu dala za pravdu.

„Není, je krásná a budu jí říkat George,“ oponoval Jerry a přitiskl si chobotnici k tělu.

„Fajn, tak odnes George vedle do hospody, ať ti ho připraví k jídlu,“ poradila mu kapitánka. „Ale sám ho nesíš, takže vezmi Parkse s sebou a rozděl se.“

„Jasný,“ přikývl chlapec, jemuž kupodivu bylo úplně jedno, že dal své snídani jméno. „Teda pokud to na něj nebude moc hnusný...“

„Hnusnej je, ale až ti ho ohřejou, tak bude dobrej,“ mínil Parks. „Moc dobrej. Tak jdem. Nemůžu se dočkat, protože nikoho se jménem George jsem ještě nejedl...“

May byla na vážkách, zda má znovu protočit oči nad konverzací, které se právě zúčastnila, nakonec ale měla problém spíše potlačit smích. Chlapci se totiž těsně před hospodou zastavili, a zatímco Jerry chobotnici nadále držel, Parks do jejího rosolovitého těla

dvakrát třikrát štouchl, až se mrtvý tvor roztřásl a oba chlapci se zachichotali.

Po tomto podivném vyrušení se May konečně dostala k nákupu ovoce, přičemž poprosila prodavače, aby jí vybrali ty nejméně zralé kousky, které měly šanci na palubě vydržet jedlé. U zeleniny se snažila o podobný pokus, nejvíce peněz ale stejně utratila v obchodě se sušeným ovocem. Na náměstí si pak odchytila pár relativně strážlivých pirátů, kteří celý náklad odnesli. Po dobrém obědě se ještě vydala koupit nějaké nitě a pár jehel, neboť po zkušenostech s Finnem, který byl schopen po lodi pobíhat v úplně rozervaných kalhotách, usoudila, že by na palubě mělo být něco, čím by oblečení mohli pohodlně vyspravit.

Sice si nedovedla představit, jak si Finn na koleni zašívá kalhoty, ale měla představu o dvou třech členech posádky, kteří by to umět mohli. Třeba takového Jaspéra nikdy neviděla v otrhaném oblečení a na to, že byl pirát, o svůj zevnějšek dost dbal, přemýšlela, načež se rozhodla, že jej zkusí požádat, jestli by si občas nevzal na starost i oblečení svých kamarádů.

„May?!“

Kapitánka právě vycházela z obchodu a ztracená ve vlastních myšlenkách nevnímala osobu, která ji ve dveřích mýjela. Až po oslovení se otočila, aby jí zrak padl na ženu, jejíž tvář jí byla navýsost povědomá.

„Alicio?“ pozvedla May obočí v údivu. Pohledem si svou kamarádku z dob dospívání prohlédla od hlavy k patě, než se zase vrátila k jejím tmavě hnědým očím. Měla na sobě obyčejné, ale čisté šaty, jež nosily dcery místních obchodníků, May ale mnohem více zaujal nadšený výraz, s nímž se na ni Alicia koukala. „Už to bude nějakých sedm let...?“

„Nějak tak,“ souhlasila žena, úsměv nadále zářivý, jako by se na May nemohla vynadávat. „Hodně se toho od té doby stalo...“

„Opravdu? Tady to vypadá pořád stejně,“ opáčila May.

„Je to pořád ta samá díra,“ připustila Alicia, radostný svit v očích trochu pohasl. „Jsem vdaná.“

„Gratuluji,“ řekla naprosto upřímně May, ačkoliv ji na pár vteřin bodl osten lítosti. Po chvílce ticha potom dodala: „Kdyby to náhodou nebylo zřejmé, tak já nejsem.“

Alicia se pobaveně ušklíbla.

„Jistě to všechny v tvém okolí nebývale šokuje,“ poznamenala hlasem, který vždy May přišel nádherně melodický. Jako by se každou druhou promluvu rozhodla vyzpívat. Vzápětí nervózně přešlápla. „Musím vyřídit pro manžela pár věcí a pak mu donést svačinu. Víš vůbec, že Reginaldův dům se opravuje?“

„Cože?“ vykulila May oči. Řeč totiž byla o sídle, v němž May dva a půl roku přebývala a mělo jí v podstatě i patřit. „Kdy?“

„Vloni se strhla silná bouře, a jelikož ten dům od Reginaldovy smrti jen chátral...“ pokrčila Alicia rameny. „Ale jeho synáček předem zaplatil nějaké peníze mému manželovi, aby to tam dal alespoň trochu do pořádku. Mladý Catchpole tam nebydlí a ani bydlet nehodlá, ale...“

„Navíc to ani právoplatně není jeho, že,“ usmála se trpce May.

„Není,“ přisvědčila druhá žena. „Ale co naděláš, pokud se nechceš soudit, což asi nechceš, ne?“

May potřásla hlavou. Její jméno bylo na úřadech známo a těžko by tam uspěla s žádostí o zisk domu, když závěť byla ukradena Reginaldovým synáčkem. Nezasloužil si jeho dům o nic víc než May, která sice nebyla dcerou původního vlastníka, držela jej ale v úctě a byla s ním až do jeho posledních vteřin, což se o mladém Catchpolovi říci nedalo.

„Můžu ti o tom povyprávět více, jestli chceš,“ ozvala se Alicia nejistě, hlas ztišila tak, aby ji nikdo jiný než May neslyšel. „A ty bys mi mohla říct, jak jde... cestování?“

Kapitánce se po tváři rozlil úsměv, který se jen stěží nedal nazvat vědoucím.

„Neříkala jsi, že máš manžela?“ optala se May jen jakoby mimochodem.

„Samozřejmě, a mám ho moc ráda,“ zablesklo se Alicie v očích. „Ale přeci mi nebude mít za zlé, že chci se svou starou známou zavzpomínat na staré dobré časy.“

„Inu, proč ne,“ bavila se May docela obstojně dál. „Musela bys ovšem přijít dnes k večeru. Kotvy zvedáme už zítra před polednem.“

„Dobře,“ souhlasila Alicia. „A kam?“

May jí tedy prozradila název hospody i umístění pokoje, v němž se ubytovala, načež se s Aliciou rozloučila a přemýšlela, jak pokračovat. Plánovala se postarat o prodej šperků z truhly, ale usoudila, že to může udělat později nebo klidně až zítra, a tak raději zamířila na palubu Afelandry, aby se přesvědčila, že je loď zcela v pořádku a nepotřebuje žádné opravy.

S blížícím se večerem koupila nějaké sladkosti a láhev vína, pročež se odebrala do pokoje, kde odložila jak kabát, tak klobouk, a jednoduše vyčkávala na příchod své dávno ztracené přítelkyně. Následně věci nabraly rychlý spád. Než se May stačila zeptat, zda se Alicia nechce napít, octla se v posteli na zádech a oblečení začalo lítat vzduchem. May si ale v nejmenším nestěžovala, velice rychle se s novou situací smířila a nepochybovala o tom, že si ji také brzy bude užívat.

„No, a teď mi můžeš povědět, co jsi po Reginaldově smrti dělala ty,“ uvelebila se Alicia po nějakých dvaceti minutách vedle May, jež ještě sotva popadala dech.

„Zabalila jsem si věci a zmizela, co jiného,“ zafuněla May, než se také konečně pohnula a opřela se zády o čelo postele. „Reginald mě sice vzal k sobě jako odrostlého fracka z ulice, ale to, že mě pár let vychovával jako svou vlastní, úřady asi moc nezajímalo...“

„Tak úřady asi ne, ale jestliže tě Reginald dal do závěti...“

„Dal,“ přikývla May. „Ale ještě jsem se ani nevyrovnala s jeho smrtí, a služebnictvo, které jsem považovala za věrné, mě varovalo, že mladý pán Catchpole v podstatě jen čekal, až stařík natáhne brka, aby si dům mohl přivlastnit. Řekla jsem si, že mi nějaké dohadování s rozmazleným šlechticem za to nestojí, protože jsem stejně neplánovala zůstat.“

„Vždycky tě to táhlo na moře,“ došlo Alicie. „Takže ti to vlastně přišlo vhod.“

„Docela jo,“ souhlasila May. „Neodešla jsem dřív jen kvůli Reginaldovi. Chápeš, aby nezůstal sám... Sice pořád mluvil o tom, kolik má dobrých přátel mezi obchodníky, těmi, co se s nimi znal z Evropy, poprvé s nimi dorazil do Karibiku ještě jako mladík a objevoval

místní kouzlo. Ale mám pocit, že od té doby, co se usadil, se už ta jejich parta skoro vůbec nevidala. Možná jeden dva z nich se u nás co pár let objevili, žádného jsem ale pořádně neviděla, nepoznala... Nezajímali mě chlapi, co se neobtěžovali za Reginaldem dorazit častěji nebo třeba u nás strávit nějaký čas. Dům jsme na to měli velký, pohodlí úplně dostatečné. Z mého pohledu tedy. Jinak Reginald nikoho jiného neměl. Kromě synáčka, že. Nechtěla jsem být jen další člověk na seznamu těch, co ho opustili,“ dodala kapitánka lodi polohlasem. Bylo jí jasné, že s nikým jiným by takhle otevřeně nemluvila, ale Aliciu znala roky, kdysi si říkaly všechno, a vůbec jejich vztah byl velmi, velmi důvěrný.

„Nezdá se, že bys mi vyčítala, jak rychle jsem se vypařila,“ zapřemýšlela May nahlas.

Alicia pokrčila rameny a sáhla pro láhev vína, které si všimla na nočním stolku.

„Nejprve mě to mrzelo, ale aspoň jsi mi nechala dopis,“ pousmála se nostalgicky. „Kdybychom se loučily tváří v tvář, bylo by to bolestivější. Skrze dopis to asi bylo pro nás obě lepší.“

May musela s jejím stanoviskem souhlasit. Sama svého rozhodnutí nelitovala, a vlastně jí ani nijak nevadilo, jaké povahy jejich setkání po letech je. Příjemné, ale na druhou stranu kromě radosti z toho, že je Alicia živá a zdravá, necítila nic. Ani žárlivost.

„Říkala jsi, že jsi vdaná...“

„Ano, pár měsíců,“ odvětila Alicia, napila se vína a láhev podala May. „Je to fajn chlap, děsně pracovitý, takže ho moc nevidám, ale díky tomu mi ještě nestihl lézt na nervy,“ uchechtla se. „A mám čas na své... koníčky,“ zašklebila se na May, jež se pobaveně usmála. „Ale zpátky k tobě... Moc se mi tomu nechtělo

věřit, ale když jsem včera viděla tvé oblečení... Ty vážně velíš pirátské lodi?“

May beze slova přikývla. V podstatě ani nezaváhala, neboť s ní sice Alicia byla vcelku sdílná, jinak ale rozhodně nepatřila mezi nějaké drbný. Uměla si nechat jisté věci pro sebe.

„Takže ty noční výlety do přístavu, ze kterých Reginaldovi vstávaly zbylé vlasy na hlavě, se ti vyplatily?“ rozšířil se Aliciin úsměv. „Kolikrát jsi během prvních měsíců vypadala jako jedna velká modřina, ale potom... Nikdy nezapomenu ty jejich výrazy, když jsi jim poprvé dala na budku!“

„Jo, stálo to za to,“ přiznala kapitánka a s nepokrytým zalíbeným poslouchala hlas své kamarádky, který byl prostě balzámem pro uši. „Získala jsem tím nějaký respekt. Když jsem se pak dostala na první loď, našla jsem si dobrou partu, se kterou jsme se asi rok plavili. Jednoho dne jsme se octli zpátky v Port Royal a já se jen tak šla podívat na Reginaldův dům. Chtěla jsem vědět, co s ním jeho syn provedl, ale jen jsem se tam mihla, vzala si mě stranou kuchařka a... Prý se jim podařilo shromáždit nějaké peníze, o kterých mladý Catchpole nevěděl, a tak nějak... mi je vnutili, abych si za ně koupila něco pořádného na sebe.“

„A ty sis koupila loď?“ dovtípila se Alicia. „To zní logicky,“ cukl jí smíchy koutek.

„Byli jsme skupinka čtyř pirátů,“ pokrčila May rameny. „Pro nás to logické bylo.“

„A velet tě nechali jen tak...?“

„Zrovna jim více vyhovovalo, když mohli někoho následovat,“ odvětila May. „Nevadilo jim, že se ujmu kapitánského postu, a dokonce

nechtěli ani žádnou funkci na lodi... Dodnes jsou spokojeni jako obyčejní členové posádky, kteří jsou nejšťastnější, když můžou každý týden vyrabovat jednu dvě lodě a sem tam někoho podříznout.“

May takřka poslední věty zalitovala, Alicia se však nezdála být nijak pobouřená či vyděšená. Ve tváři se jí naopak usadil tajemný výraz, oči zářily zájmem.

„Co?“ naklonila May hlavu, pociťujíc zvědavost ohledně toho, co se její přítelkyni honilo hlavou.

„Nic jen... Přijde mi zvláštní, že kapitánka pirátské lodě může být tak... něžná,“ zvlnily se Alicii rty v malý úsměv, z něhož May okamžitě pochopila, na co přesně naráží.

Snad aby její domněnku potvrdila, s veškerou něhou, jíž byla schopná, odhrnula spadlý pramen vlasů do tváře druhé ženy, načež jej vsadila zpět za ucho. Dál ale ani jedna z nich nezašla, ani už zajít nechtěla. Vrátily se k rozhovoru, jenž se následně točil spíše okolo Alicii a jejího života v Port Royal, jehož pověst jakožto královského města pirátů pomalu začínala upadat.